

'สุธาสิทธิ์' แปล

by Susan Miles

รักเร้าร้อน ของหมอหนุ่ม

The Demanding Lover

สายลมหนาวยะเยือกท่ามกลางมานหิมะโปรยปรายอย่าง
แผ่วเบา ท้องถนนที่มีดสนิทของฝั่งตะวันออกสุดของลอน-
ดอนเงียบเหงาไร้ผู้คน อีกไม่ถึงอาทิตย์ก็จะเป็นวันคริสต์มาส
แล้ว ชาวเมืองพากันเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน เพื่อตกแต่งต้น
คริสต์มาสและห่อของขวัญของตัวเอง

คาร์โล แชนตินี่สัมผัสได้ถึงอันตรายที่มีอยู่และระวัง
ตัวแทบตลอดเวลา เขารู้สึกหงุดหงิดงุ่นง่านอย่างบอกไม่ถูก ไม่
อยากจะเชื่อเลยว่าเพียงไม่นานชีวิตของเขาจะเปลี่ยนไปได้ถึง
ขนาดนี้ ใบหน้าหล่อเหลาขมวดมุ่น เขาเดินเป็นจังหวะไป
บนฟุตบาทที่น้ำเย็นจัดจนเป็นน้ำแข็ง เท้าของเขาเข้าไปบน
พื้นที่ปกคลุมด้วยหิมะ คอเสื้อโค้ทสีด้ายกชั้นเพื่อต่อกรกับ
ความหนาว

ใครบางคนบอกว่าเขาควรจะอยู่แต่ในอพาร์ทเมนต์
และโรงพยาบาลเท่านั้น แต่เขาเบื่อหน่ายกับคำเตือนนั้นเต็ม

ที่

ชีวิตของเขากลับตาลปัตรไปหมด กว่าจะรู้ตัวเขาก็ถูก
สั่งให้รีบออกจากอิตาลีโดยด่วน ซึ่งเขาเองก็เร่งรีบทำตามคำสั่ง
นั้นทันทีด้วยความเต็มใจ

ชีวิตแบบเก่า ๆ ทำให้เขารู้สึกเหมือนติดคุก

คนส่วนใหญ่ฝันอยากจะร่ำรวยเป็นเศรษฐี แต่ความ
มั่งคั่งของคาร์โลกลับกลายเป็นภาระหนักอึ้งที่เขาต้องแบกรับ
เพิ่มขึ้นทุกปี เขาจะใช้เวลาแม้เพียงไม่กี่สัปดาห์นี้ถือโอกาส
แกล้งลืม ๆ มันไปซะ การที่เขาถูกบังคับให้ต้องเดินทางมา
ลอนดอน ปิดบังชื่อเสียงไม่ให้ใครรู้เสมือนของขวิญลัค่าที่เขา
ยินดีรับมันไว้อย่างเต็มใจ

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใคร

คนใช้ที่นี่จะให้โอกาสเขาได้รักษาและยอมรับในความ
สามารถของเขาจริง ๆ ไม่ใช่เพราะชื่อเสียงในฐานะเศรษฐี
เพลย์บอยหรือพ่อหนุ่มแสนก๊วยจี๊

จู่ ๆ เขาก็รู้สึกว่าถนนซัคจะเจียบเกินไปซะแล้ว คาร์-
โลห์รีตาและกวาดตามองไปรอบ ๆ เมื่อเร็ว ๆ นี้เขาเพิ่งจะถูก
ข่มขู่เอาชีวิต แต่เขาก็กังยืนกรานไม่ยอมให้มีบอดี้การ์ดมาคอย
คุ้มกัน เพราะชอบที่จะดูแลตัวเองมากกว่า

เขาคลี่ยิ้มบาง ป่านนี้แมทธิโอ พารินีหัวหน้าหน่วย
รักษาความปลอดภัยของพ่อเขาคงกำลังนั่งกัดเล็บ พลัง
กระวนกระวายอยากรู้ว่าตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนแล้วละ

คาร์โลรู้ว่าต่อให้เขาปิดบังชื่อเสียงและหนีมาซ่อนถึง

สุดเขตตะวันออกสุดของลอนดอนขนาดนี้ก็ยังไม่ปลอดภัยอยู่ดี จนกว่าจะจับคนที่ขู่เอาชีวิตของเขาได้ แต่อย่างน้อยสองสามชั่วโมงที่ผ่านมาก็มากพอให้เขาได้ทำไม่รู้ไม่ชี้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เขาสังเกตเห็นชายสองคนที่เดินอยู่บนถนนที่กำลังตรงเข้ามาหาเขา ไหล่กว้างของเขาเกร็งเครียดเล็กน้อย คาร์โลห์รีตามองคนแปลกหน้าที่เดินตรงเข้ามาหาช้า ๆ อย่างแปลกใจ

คนพวกนี้ทำไมถึงได้ออกมาเดินเตร็ดเตร่ทั้งที่อากาศหนาวขนาดนี้ คำคืนในฤดูหนาวไม่ใช่ช่วงเวลาที่เหมาะสมที่ใครจะออกมาเดินเล่น

เขาเห็นชายคนหนึ่งปรายตามองข้ามถนน เขามองตามสายตาของชายคนนั้น แล้วสังเกตเห็นเด็กหนุ่มรูปร่างบอบบางอีกคนกำลังเร่งฝีเท้าอยู่บนฟุตบาท ในมือถือถุงขยะ แต่เนื่องจากหิมะตกทำให้เขามองเห็นได้ไม่ถนัดนัก

คาร์โลเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นตั้งแต่คนพวกนั้นยังไม่ลงมือ เขาดึงมือที่ซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงออก ใบหน้าเรียบปราศจากไขมันฉายชัดถึงสิ่งที่คิดจะทำ เขาเร่งฝีเท้าโดยไม่ต้องคิด ทุกประสาทสัมผัสตื่นตัวเตรียมพร้อมทุกขณะที่สืบทาย่่นระยะห่างระหว่างพวกเขา

จู่ ๆ คนพวกนั้นก็หมุนตัว แล้วดีดตัวข้ามถนนที่ปกคลุมด้วยหิมะตรงเข้ากระชากถุงขยะในมือเด็กหนุ่มแล้วผลักเขาลงไปกองกับพื้น

คาร์โลตาวา สารอดรีนาสิ้นจิตชานไปตามเส้นเลือด แต่ยังไม่ทันที่เขาจะเข้าถึงตัวคนกลุ่มนั้น เด็กหนุ่มก็ติดตัวขึ้น ยืนอย่างคล่องแคล่ว เมื่อจัดการคว้าแขนชายคนหนึ่งได้ก็จับ หุ่่มด้วยท่าพื้นฐานของยูโด แล้วเหวี่ยงตัวคนร้ายล้มลงกระแทก ฟุตบาท

คาร์โลทำคอย่นเมื่อได้ยินเสียงร่างกระแทกพื้นดัง สนั่น แล้วคลี่ยิ้มแบบนึกไม่ถึง

สงสัยว่าเจ้าหนูนี้คงไม่ต้องการให้เขาช่วยแล้วมั้ง เพราะดูท่าว่าฝีมือคงพอตัวทีเดียว

หรือว่าไม่ใช่...

ขณะที่เพื่อนคนร้ายนอนครางอยู่กับพื้น คนร้ายอีก คนก็คว้าหมับเข้าที่คอของเด็กหนุ่ม คาร์โลเห็นในมือคนร้าย มีท่อนเหล็กวาววับ

เลือดของคาร์โลเดือดพล่าน เร็วเท่าความคิด เขา อาศัยที่อีกฝ่ายไม่ทันตั้งตัว จับข้อมือคนร้ายกระตุกบิดอย่าง แรงจนมีดหล่นลงกับพื้น

“ปล่อยเขาซะ...” เขานิ่ภาษาอังกฤษไม่ออกเลย ต้องเปลี่ยนไปพูดภาษาอิตาเลียนแทน เขาบิดข้อมือคนร้าย ไขหลัง เพื่อบังคับให้เขาปล่อยมือจากเด็กหนุ่ม

คนร้ายอีกคนตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน แรงกระแทก ทำให้เขาไปบ้าง ก่อนจะจ้งก้าเตรียมต่อสู้

คนร้ายหายใจหนัก ๆ ส่งสายตาอาฆาตเย็นยะเยือก ให้คาร์โล แล้วเปลี่ยนใจผละหนี

“เฮ้ ฉันไม่ได้คิดจะ...”

เขาลิงตามองเพื่อนที่ยังถูกคาร์โลจับบิดข้อมือไพล่หลัง แล้วหมุนตัววิ่งหนีไป เร็วที่สุดเท่าที่เท้าจะพาเขาไปได้ อารามรีบร้อนทำให้เขาสลัดล้มลุกคลุกคลานไปบนถนนที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ

คนร้ายอีกคนสบลเป็นไฟ พร้อมกับร้องโอดโอย และรู้สึกเจ็บแขนเต็มกำลัง คาร์โลจำใจปล่อยเขาไป พร้อมกับเตะมือออกให้พ้นมือคนร้าย เขานึกโกรธขึ้นมาจับใจ ทำไมคนพวกนี้จะต้องทำร้ายไอ้หนูนี้ด้วย

คนร้ายถูแขน แล้วตวาดเสียงดังด้วยความโมโห ก่อนจะหันไปเตะท้องเด็กหนุ่มอย่างแรงเป็นการทิ้งทวน แล้วออกวิ่งหนีตามเพื่อนเขาไป

คาร์โลคันมือยิก ๆ อยากจะวิ่งตามพวกคนร้าย แต่เป็นห่วงเด็กหนุ่ม เพราะถูกเตะซ้ำทำให้ต้องเจ็บเป็นสองเท่า เขาจึงยื่นมือออกไปเพื่อจะช่วย แต่รู้ตัวอีกทีก็ล้มลงนอนหงายบนฟุตบาท ตามองเห็นดาวบนฟ้าชะแล้ว

เกิดบ้าอะไรขึ้นกันเนี่ย

เขาเชี่ยวชาญศิลปะการต่อสู้ทุกแขนงและใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อเรียนรู้สิ่งนี้ไว้ปกป้องตัวเอง แต่ไม่เคยคิดเลยว่าจะต้องงัดความรู้ออกมาใช้เพื่อต่อสู้กับเด็กที่สูงไม่ถึงคางเขาด้วยซ้ำ หน้าที่ยังเป็นคนที่เขาช่วยมากับมือ

ทำทางไอ้หนูนี้จะไม่รู้ว่าเขาเข้ามาช่วย

เขาคำราม และรู้สึกเจ็บไปทั้งตัว คาร์โลจึงตะเกียก

ตะกายลุกขึ้นนั่ง แล้วรีบก้มหน้าหลบเมื่อเท้าในรองเท้าเท้าบูต
เหยียบเข้าไปใส่หน้าเขา

“ไปให้พ้นนะ ไอ้พวกเศษมนุษย์”

เขารู้ทันทีว่าเหตุการณ์ชักจะบานปลายไปกันใหญ่แล้ว
เขาจึงตัดสินใจคว้าเท้าที่อยู่ในรองเท้าบูตแล้วกระตุกเด็กหนุ่ม
ให้ล้มลงนอนกับพื้น ก่อนจะกลิ้งขึ้นทับ พร้อมกับใช้น้ำหนัก
ตัวจริงคนที่ตัวเล็กกว่าไว้

“ผมไม่ได้จะทำร้ายคุณนะ” เขาขบฟันกรอด ขณะ
จับแขนทั้งสองข้างตรึงเด็กหนุ่มไว้กับฟุตบอล ในที่สุดเด็กหนุ่ม
ก็หยุดดิ้นรนแล้วลึงตามองเขาอย่างกับจะฆ่าจะแกงซะให้ได้
ทำให้คาร์โลเสียววาบในท้องน้อย

เขาไม่เคยเห็นเด็กผู้ชายคนไหนตาสวยเท่านี้มาก่อน
นัยน์ตาคู่นั้นเป็นสีเขียวแปลก ๆ ระบายด้วยขนตา
ดกหนาที่ดำเหมือนหมึก

สัญชาตญาณทำให้เขาปล่อยมือจากเด็กหนุ่มแล้ว
กระซากหมวกผ้าขนสัตว์ออก เขาถึงกับกลืนน้ำลายเอือก
เมื่อเรือนผมสลวยสีดำสนิทสลับตัวทอดสยายยุ่งเหยิงอยู่
บนพื้นหิมะ

ไม่ใช่เด็กผู้ชายซะแล้ว...

ความคิดสุดท้ายที่เขาปะติดปะต่อได้คือเธอเป็น
ผู้หญิงที่สวยงามที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็น

แล้วเธอก็ชกเขาเข้าให้

คาร์โลทำคอย่นเมื่อกำปั้นเล็ก ๆ ของเธอกระแทกเข้า

กับกระดูกโหนกแก้มของเขาจนหน้าเขาซาไปทั้งแถบ เขาสบถเป็นภาษาอิตาเลียนคล่องปรือ แล้วขยับกรามเบา ๆ ดูว่ามีอะไรแตกหักบ้างรีเปล่า

คำพูดของเขาแปลได้ว่าทำทางแม่เสื่อสาวคงจะรู้เรื่องการต่อสู้ไม่น้อย แล้วทำไมเขายังหน้ามิดตามัวคิดไปได้ว่าเธอต้องการให้เขาปกป้องนะ

“ปอร์กะ มิสแตรี่อะ ผมไม่ได้กำลังทำร้ายคุณนะ” เขาตวาดอย่างเหลืออด “ผมช่วยคุณต่างหาก”

เธอมองเขาด้วยสายตาแข็งกร้าว ออกของเธอสะทอนขึ้นลงขณะที่พยายามจะหายใจ

‘ช่วยฉันนั่นเหอ คุณไม่ได้กำลังช่วยฉันสักหน่อย แต่กำลังจะทำให้ฉันตายเพราะหายใจไม่ออกต่างหาก แล้วก็ไม่ต้องมาพ่นภาษาประหลาด ๆ ใส่ฉันนะ ปล่อยฉันได้แล้ว’

เธอถูกสเป็คเขาจริง ๆ

คาร์โลจับเธอไว้นั่น พลายิ้มให้เธออย่างเกียจคร้าน แต่ไม่ยอมขยับแม้แต่นิ้วเดียว เขาชอบที่ได้นอนเบียดกับเธอแบบนี้ ชอบที่ได้แนบชิดกับเนื้อตัวที่อ่อนนุ่มของเธอ เขารู้สึกเหมือนกำลังล่องลอยอยู่บนสวรรค์ ไม่น่าเชื่อ ทำไมเขาถึงได้เข้าใจผิดถึงขนาดคิดว่าเธอเป็นเด็กผู้ชายไปได้นะ

เขาต้องเสียดสีไปแล้วแน่ ๆ...

แววตาเกรี้ยวกราดของเธอหายไป เธอมองเขานัยน์ตาสีเขียวคู่สวยมองสบตาเขา “นี่คุณจะนอนทับฉันไปอย่างนี้ทั้งคืนเลยใช่มั้ย”

ถ้าทำได้ละก็ทำแน่

“จะเชิญชวนกันรึไง” คาร์โลรู้ว่าเขาควรขยับออก แล้วช่วยเธอลุกขึ้น แต่เขาไม่อยากทำ สมองของเขาตอนนี้ คิดแต่ว่าเขาอยากจะทำหน้าลงไปจูบเธอเท่านั้น

และเขาก็ทำอย่างที่ใจคิด

มือของเขายังคงตรึงมือเธอไว้ขณะที่เขาก้มหน้าลงไป ขณะคิดในใจว่าต้องถูกเธอตบแน่ แต่หลังจากที่เธอล้งเลอยู่สักพัก ริมฝีปากอ่อนนุ่มของเธอก็เผยออกแล้วจูบตอบเขา เธอถอนหายใจเบา ๆ ขณะที่เขาใช้ชั้นเชิงที่สั่งสมมาตลอดสามสิบสี่ปีให้เธอตอบสนอง

กว่าเขาจะถอนปากออกจากเธอ ใจเขาก็เสียดิดชะแล้ว รสชาติของเธอทำให้เขากระหายที่จะได้กลิ่นกินทั้งหมดของเธอ

“คุณทำแบบนั้นเพื่ออะไรกัน” นัยน์ตาสีเขียวประหลาดยังคงมองหน้าเขา เป็นครั้งแรกในชีวิตที่คาร์โลคิดไม่ออกว่าควรจะทำอะไรออกไป ร่างกายและสมองของเขาทำงานไม่ประสานกันเลยสักนิด

“จูบแลกชีวิตใจล่ะ” เขาพิมพ์เสียงแหบพร่า ความคิดและร่างกายของเขาจ่ออยู่ที่ปากของเธอ “ผมรู้... มันอาจจะหยาบเกินไปสักหน่อยสำหรับคุณ”

“มุขคุณใช้ไม่ได้ผลหรอก” เธอทำหน้าง ๆ เสียงของเธอแหบเครือและอ่อนหวาน “อยากจะลองดูอีกสักครั้งมั้ยล่ะ”

คาร์โลก้มหน้าลงจูบเธออีกครั้ง แต่ครั้งนี้เขาปล่อยมือเพื่อจะใช้มือทั้งสองข้างดึงเธอเข้ามาแนบชิด

เขารู้สึกว่าเธอตัวสั่นระริก ท่อนแขนเรียวยาวของเธอเลื่อนขึ้นมาโอบรอบคอเขา ทำให้มัวเมาไปกับริมฝีปากที่อ่อนหวานและอ่อนนุ่มของเธอ

ทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียงตะโกนดังมาจากฟุตบอลฝั่งตรงข้าม เขาจึงลุกขึ้นยืน และเตรียมพร้อมทันที

รอบคอบหน้อย พอกับพี่ชายของเขาเคยพูดไว้

เขายอมรับว่าไม่ควรนอนจูบหญิงสาวแสนสวยบนฟุตบอลที่ปกคลุมไปด้วยหิมะที่อาจจะมีการบังเอิญผ่านมาเห็นเข้าได้แบบนี้ จึงยื่นมือดึงเธอลุกขึ้น

เธอตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนแล้วกระตุกมือออกรวากับมือของเขาเป็นเปลวไฟที่ร้อนระอุ

“ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าเราจะทำแบบนี้” เธอผละออกจากเขา แล้วยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง พลังทำหน้าที่ดี ๆ “ไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันจะปล่อยให้คุณจูบฉัน...คุณเป็นคนแปลกหน้า...ฉันไม่ควรจูบกับคนแปลกหน้า”

ท่าทางเธอทั้งสับสนและหวาดระแวง ขณะที่เขาฝืนตัวเองให้ยืมนิ่ง และรักษาระยะห่างระหว่างเขากับเธอ เขาไม่โทษเธอที่เธอไม่ไว้วางใจเขา เธอเพียงจะถูกทำร้าย ย่อมต้องระแวงทุกคนเป็นธรรมดา

คาร์โลพยายามนึกหาคำพูดดี ๆ มาปลอบใจเธอ แต่เขายังไม่ทันได้พูดอะไรเธอก็ก้มลงหยิบถุงขยะ แล้วทำคอย่น

เพราะความเจ็บ

“คุณเจ็บเธอ” เขาทำหน้านิ่ง ทั้งแปลกใจและสับสนที่จู่ ๆ ก็รู้สึกเป็นเจ้าของเธอขึ้นมา เขาไม่รู้จักเธอด้วยซ้ำ แต่แค่คิดว่าเธอถูกคนทำร้าย ใจเขาก็โกรธจนแทบลุกเป็นไฟทีเดียว “ไอ้หมอนั่นมันตะชะแรงเชียว”

เขาพยายามนึกหาคำพูดที่ไม่ล่อแหลมมาอธิบายเหตุผลที่เขา mong หน้าท้องของเธอด้วยสัญชาตญาณของความ เป็นหมอ

“ฉันไม่เป็นอะไร” เธอปิดผมสีเข้มที่เปียกหิมะออกจากใบหน้าซึ่งดงามหมดจดของเธอ “ฉันว่าฉันน่าจะขอบคุณคุณด้วยซ้ำ” เธอมองเขาอย่างหวาดระแวง แต่ยังคงรักษาระยะห่างระหว่างพวกเขา “ถ้าคุณไม่เข้ามาช่วย เขาคงเสียบฉันไปแล้ว ต้องขอโทษด้วยที่จับคุณท่วม ฉันกลัว ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก ฉันนึกว่าคุณเป็นพวกเดียวกับพวกนั้น”

ท่าทางเธอยังคงระแวงไม่น้อย กล้ามเนื้อทุกส่วนของเธอเกร็งเกร็ง แต่ยังไม่ถึงกับวิ่งหนี

“ไม่ต้องขอโทษหรอก ผมดีใจที่คุณจับผมท่วมด้วยซ้ำ” เขายังจำเนื้อตัวนุ่มนวลที่ซ้อนอยู่ใต้ร่างของเขาได้ดี เขาดีใจที่เธอทำแบบนั้น เพราะถ้าเธอไม่ทำ เขาก็อาจไม่มีโอกาสได้จูบเธอ และการได้จูบเธอก็...

เขาลดสายตาลงมองริมฝีปากของเธออย่างกระหายอีกครั้ง โดยพยายามต่อสู้กับสัญชาตญาณที่อยากจะทำตัวเหมือนคนกล้า ด้วยการลากเธอไปหาที่เงียบ ๆ ที่ไหนสักแห่ง